

Polski Teatr Muzyczny w Toronto zaprezentował w niedzielę, 27 stycznia bieżącego roku, w Polskim Centrum Kultury im. Jana Pawła II w Mississauga operetkę „Polska krew”, skomponowaną przez Oskara Nedbala (1874 – 1930), kompozytora i dyrygenta czeskiego. Polska krew jest

POLSKA KREW

operetką w wiedeńskim stylu, zawierającą słynne walce z tego gatunku oraz słowiańskie rytmy (krakowiak, mazur i czeska polka).

"Nieprzetańczony walc", z I. aktu operetki, w wykonaniu duetu Mał-

gorzaty i Michała Kuleczki jest jednym z najpopularniejszych walców w literaturze operetkowej. W tym efektywnym duecie świetnie brzmiał mezo-sopran Małgorzaty Maye.

gorzaty Maye i Michała Kuleczki jest jednym z najpopularniejszych walców w literaturze operetkowej. W tym efektywnym duecie świetnie brzmiał mezo-sopran Małgorzaty Maye.

Libretto do Polskiej krwi napisał Leo Stein (wcześniejszy twórca libretta do Wesolej wdówki). W przypadku Polskiej krwi Leo Stein sięgnął po temat libretta do utworu Puszkina Szlachcianka chłopką, przenosząc go na polski grunt.

Akcja Polskiej krwi ma miejsce przed stu laty w warszawskiej rezydencji arystokratycznej (I. akt) a następnie w podwarszawskim dworze, Krasnowoli (II. i III. akt). O względy polskiego hrabiego utracjusza ubiegają się dwie panie: jedna piękna, druga trochę mniej (oczywiście mówimy tu jedynie o bo-

haterkach operetki, gdyż obie artystki urodą sobie nie ustępują), niedostatki urody kompensuje sobie jednak gospodarnością i energią. Po licznych perypetiach pan hrabia żeni się z tą zaradniczą, która pomaga mu uporządkować sprawy majątkowe i uchronić resztki fortuny.

Rolę tę zagrała Kinga Mitrowska, o pięknym sopranowym głosie, będąc bardzo przekonującą w roli polskiej starościanki o silnym charakterze.

Premiera operetki odbyła się we Wiedniu w roku 1913. Warszawska premiera operetki miała miejsce 14 września 1915 roku.

I tu należy zwrócić uwagę na sytuację polityczną na mapie I. wojny światowej, która uczyniła możliwym wystawienie Polskiej Krwi w Warszawie a następnie, kilka miesięcy później, w Lublinie. Przypomniał o tym widzom reżyser spektaklu, Michał Kuleczka. W tej fazie wojny potęga rosyjskiego zaborcy chyliła się ku ostatecznemu upadkowi w wyniku przewagi militarnej Niemiec i Austro-Węgier. Umacniało się przekonanie o możliwości odrodzenia Państwa Polskiego.

Premiera Polskiej Krwi w Warszawie i w Lublinie była przyjmowana jako wyzwanie, rzucone zaborcom, w pierwszej kolejności zaborcy rosyjskiemu.

Reżyserem, kierownikiem muzycznym i autorem współczesnej adaptacji libretta był dyrektor Polskiego Teatru Muzycznego w Toronto, Michał Kuleczka, doskonały aktorsko i wokalnie w roli hrabiego utracjusza.

Odtwórcami byli (w kolejności alfabetycznej): Bogusława Adamczewska, Sławomir Iwasiuk, Krzysztof Jasiński, Marek Konarkowski, Michał Kuleczka, Małgorzata Maye, Kinga Mitrowska i Andrzej Pasadyn.

Wykonawcom towarzyszyła Orkiestra Kameralna w składzie: Jan Kornel - fortepian, Piotr Bóldys - skrzypce, Tadeusz Drużdżel - kontrabas, Jerzy Węglewski - perkusja oraz zespół taneczny „Biały Orzeł”: kierownictwo i

wysoki poziom artystyczny. Byłam tym mile zaskoczona, biorąc pod uwagę ograniczone możliwości budżetowe i techniczne twórców spektaklu. Niezwykle atrakcyjną osobowość w spektaklu wykreowała Małgorzata Maye w roli wiedeńskiej primabaleriny. Putzi w jej wykonaniu jest barwną, zabawnie zarysowaną postacią, która łącząc wiedeńską elegancję z osobistym urokiem, urzekła nie tylko hrabiego Bolka Barańskiego ale bez wątpienia także licznie zgromadzoną widownię.

Niezapomniane sceniczne role stworzyło dwóch „baronów” w wykonaniu Krzysztofa Jasińskiego i Marka Konarkowskiego, obydwo wywodzących się z Zespołu Mazowsze. Andrzej Pasadyn, inżynier z wykształcenia, wzbudzał salwę śmiechu na widowni swoim bezpretensjonalnym i jakże dowcipnym wcieleniem się w rolę kolegi hrabiego

choreografia Tadeusz Zdybał. Autorką scenografii, która wprowadziła widzów we właściwy nastrój, była Joanna Dąbrowska. Ważnym elementem, który stał się znaczącą częścią dekoracji, były suknie, pochodzące z kolekcji firmy Adrianna Bridal Fashion, należącej do Ireny Skowron. Suknie te, tworząc przepyszne kostiumy z epoki, dodawały w szczególności walorów estetycznych temu przedstawieniu. Autorką fryzur była Barbara Zborowska, właści-

utracjusza. Chciałabym podkreślić wirtuozerski akompaniament pianisty Jana Kornela oraz wysoki poziom muzyczny pozostałych członków 4-osobowej orkiestry.

Czas spędzony w niedzielne popołudnie w Centrum Jana Pawła II płynął szybko, dostarczając widzom dobrej zabawy. Za piękne wystawienie Polskiej Krwi w Mississauga, Polskiemu Teatrowi Muzycznemu w Toronto, należą się słowa uznania i podziękowa-

cielka Art of Hair and Makup Studio, która w mistrzowski sposób dobrała i wykonała fryzury dla aktorek. Odpowiedzialnym za światło i dźwięk był Czesław Freilich.

Pomimo, że nie wszyscy wykonawcy są zawodowymi aktorami, spektakl reprezentował pod każdym względem

nia. Spektakl będzie powtórzony jeszcze w tym roku, być może już w marcu.

Ewa Zawistowska

zdjęcia: Wiesław Kwaśniewski
i Wiesław Magiera